

COLETTE

*Výpravné strhující drama o síle lásky a touze po svobodě.
Příběh je věnován Arnoštu Lustigovi a všem, kteří přežili holocaust.
Film je inspirován osudem slovenských vězňů Alfreda Wetzlera a Rudolfa Vrby
(vlastním jménem Walter Rosenberg), kterým se podařilo uprchnout z Osvětimi,
a světu poprvé odhalili pravdu o zločinech proti lidskosti.*

“Režiséra Milana Cieslara jsem poznal před deseti lety. Celou tu dobu plánujeme společné dílo, neboť ho považuji za nejlepšího současného filmového režiséra a byl bych šťasten, kdyby Colette režíroval právě on. Z dopisu Arnošta Lustiga z Vinohradské nemocnice členům Grantové komise v lednu 2011.

COLETTE www.colette-film.cz
PREMIÉRA: 12. září 2013
ORIGINÁLNÍ NÁZEV: **Colette**
PRODUKCE: Česká republika
KOPRODUKCE: Česká republika a Slovenská republika
ŽÁNŘ: historické drama/thriller
FORMÁT: Digital 2D
STOPÁŽ: 125 minut
FORMÁT: 35mm pro kinodistribuci, 1:2,36 Cinemascope
ZVUK: dolby digital
JAZYKOVÁ VERZE: česko – slovenská, anglická
ROZPOČET: 4 000 000 EUR
PŘÍSTUPNOST: od 12 let
NATÁČENÍ: srpen 2012 – leden 2013, 46 natáčecích dnů
DISTRIBUTOR: Bioscop
HRAJÍ: Clémence Thioly, Jiří Mádľ, Eric Bouwer, Andrej Hryc, Zuzana Maureryová, Helena Dvořáková, Michal Dlouhý, Ondřej Vetchý, Miroslav Táborský, David Suchařípa, Barbora Kodetová, Daniel Brown, Emma Smetana a další....
REŽIE: Milan Cieslar
SCÉNÁŘ: Milan Cieslar
SPOLUPRÁCE NA SCÉNÁŘI: Arnošt Lustig a Ladislava Chateau
KAMERA: Marek Jícha
VÝPRAVA: Jindřich Rada
VÝTVARNÍK: Václav Novák
VIZUÁLNÍ EFEKTY: Vít Komrží
STŘIH: Alena Spustová
SUPERVIZE STŘIHU: Patrik Pašš
ZVUK: Michal Deliopoulos
HUDBA: Atli Örvarsson
KOSTÝMY: Jan Kocman
UNIFORMY: Petr Pluhař
MASKY: Lukáš Král, Jaroslav Šámal
VÝKONNÝ PRODUCENT: Viktor Mayer
PRODUCENT: Milan Cieslar, Wanda Adamík Hrycová
LOKACE: Barrandov: Auschwitz - Birkenau
Vinařice: Kanada
Praha: byt Hannah a Viliho
Bratislava: Antverpy – Staré město, Hannover nemocnice,
New York - klenotnictví, New York - synagoga
PRODUCENTI: Happy Celluloid s.r.o., Česká televize Praha, Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie, WANDAL Production s.r.o. Slovensko, Audiovizuální fond SR, Barrandov Studio a.s., UPP a.s., Rozhlas a televízia Slovenska
Mediální partneři: Frekvence 1, Právo, Česká televize, E15, Mladá fronta

KONTAKTY - WWW.COLETTE-FILM.CZ:

MARKETING: Adam Dvořák, adam.dvorak@me.com, Magic Box a.s. divize Bioscop

PR A TISKOVÝ SERVIS: Johana Turnerová, johana@turner.cz, www.turner.cz

COLETTE

www.colette-film.cz

Obsah:

strana 1	úvodní strana
strana 2	základní informace o filmu, kontakty
strana 3	obsah, anotace Colette
strana 4	příběh filmu Colette
strana 5	zajímavá historická fakta: tábor Osvětim - Birkenau
strana 6 – 7	režijní záměr a explikace
strana 8 – 9	základní fakta o Arnoštu Lustigovi
strana 9	základní fakta o Milanu Cieslarovi
strana 10 - 11	rozhovor s Milanem Cieslarem
strana 12	rozhovor s Clémence Thioly
strana 13	rozhovor s Jiřím Mádlem
strana 14 – 15	rozhovor s Andrejem Hrycem
strana 15 – 16	rozhovor s Ericem Bouwerem
strana 16 – 17	rozhovor s Helenou Dvořákovou
strana 18	rozhovor se Zuzanou Mauréryovou
strana 18 - 19	rozhovor s Atli Örvarssonem
strana 19 – 20	rozhovor s Wandou Adamík Hrycovou
strana 21	rozhovor s Janem Kocmanem
strana 22	rozhovor s Petrem Tichým, generálním ředitelem Barrandov Studio a.s.
strana 23 – 25	rozhovor „Chystám se přežít všechny padouchy“ s Rudolfem Vrbou (1999, LN)

COLETTE

Arnošt Lustig patří mezi světoznámé spisovatele a jeho novela Colette se opírá o životní prožitky z koncentračního tábora a osobní znalost několika málo útěků z pekla Osvětimi. Autor, který byl nominován na Pulitzerovu cenu, spolu se scénáristou a režisérem Cieslarem ryze filmovými prostředky vyprávějí o síle lásky, o člověku v mezní situaci, o odvaze postavit se smrti a plánovat útěk z bezvýchodné situace.

I za zdmi koncentračního tábora byla láska.

Láska, která Colette a Vilimu zachránila život.

Colette Cohenová, belgická Židovka s diamanty pod jazykem, které kradla z třídního oblečení a pronášela ven, aby zachránila život sobě a své lásce Vilimu Feldovi.

Colette Cohenová, měla pravidelně sex s důstojníkem SS, balancovala na hranici života a smrti.

Colette Cohenová nestihla přijít na sraz určený k pokusu o společný útěk z tábora s Vilim.

Colette Cohenová je zmítána mezi hlubokým milostným citem a brutálním sexuálním násilím.

Vili Feld, český Žid, miluje Colette. Kvůli ní riskuje život.

Vili Feld zorganizuje útěk z tábora, který se nakonec nepovede, místo něj a Colette umírají jiní.

Vili Feld desítky let po válce najde v Americe svojí Colette...

Dvě podoby lásky tak odlišné a tak podobné jako pravda a lež. Milostný příběh z prostředí osvětimského lágru je i příběhem o zmatení všech lidských hodnot, kdy je jen tenká hranice mezi dobrem a zlem, pravdou a lží, láskou a nenávistí.

Trailer k filmu Colette naleznete [ZDE](#).

Teaser k filmu [ZDE](#).

1973. Padesátiletý spisovatel Vili se seznamuje s budoucí ženou jeho syna a její matkou. Ta se představí jako Yvette MacCaine. Vilimu připomíná jeho osudovou lásku z koncentračního tábora. Když se vrátí domů, začíná psát svůj příběh o krásné mladé belgické Židovce, jménem Colette. My se jeho očima vracíme do Osvětimi/Birkenau, v létě roku 1943.....

Tábor Osvětim je přeplněn. Mužský tábor je po tyfové selekci přesídlen do Birkenau, o tři kilometry opodál. Zmatku využívá i mladý český vězeň Vili a dostává se do pracovního komanda, zvaného Kanada. Je to nechvalně známé místo, kde se třídí, prohlížejí a konfiskují osobní věci po lidech z transportů. Vili se tak dostává do dílny, kde je relativní dostatek jídla, ale také obrovské nebezpečí, neboť vězňové z komanda - i za cenu krutých trestů a smrti - kradou a pašují věci, aby mohli buď přežít sami, nebo jejich blízcí. Osvětim a Březinka bylo místo organizování největšího směnného obchodu v táboře smrti.

Vili se během práce při vykládání belgického transportu setkává s krásnou Židovkou, Colette, které radou, co při selekci říct, pomůže přežít.

Colette fascinuje velitele Kanady Weissackera. Aby mohl Colette umístit do své blízkosti, pošle jinou ženu na smrt. Colette podvědomě cítí, že je vystavena jeho zvůli, jež se musí podvolit, pokud chce přežít.

Vili je přinucen svým kápem pronést osobní dar jinému kápovi - Kordule. Je však přistižen a následně potrestán. Zbitý do krve je odnesen do tábora a tajně rychle operován ve vězeňské nemocnici. Nemůže zde zůstat, proto se nechá, byť ve zbědovaném stavu, odvelet zpět do Kanady.

Colette se o nemocného Viliho stará. Každý den mu donese jeden briliant (ukradne během prohledávání věcí z transportů), který mu má koupit další den života. Vili se uzdraví, ale když Weissacker zjistí, že přežil jeho trest, převedl ho do kárného komanda mimo relativní bezpečí Kanady.

Vili se s Colette pravidelně vídají. Je léto 1944 a Osvětim/Birkenau polyká po tisících maďarské Židy. Milenci se rozhodnou utéct.

Vili se svými spoluvězni kontaktují důstojníka SS, původem Francouze, který jim úplatou za zlato a diamanty nabídne únik z tábora v hromadě dřeva. Plán se začíná uskutečňovat, probíhají přípravy. Colette však ve stanovený čas nepřichází, protože musí pracovat do noci a Vili bez ní nechce utéct. Místo něj jde jiný vězeň. To jim oběma zachrání život.

Blíží se fronta. Colette cítí, že její dny a hodiny jsou sečteny. Weissacker se opájí oddalováním její smrti. Chystá se poslední evakuace tábora před postupujícími Rusy. Vili se s Colette mijejí.

Colette však dokáže Viliho vyplatit z vězení, zatímco ona prchá s transportem do Sachsenhausenu. Vili se vydává na pochod smrti. Během něj se Vili i Weissacker střetávají..... Vili hned v prvním poválečném létě hledá Colette, která je posléze prohlášena za mrtvou.

Nad ránem přichází Yvette McCaine do Viliho bytu na Manhattanu. Přiznává, že si po válce vzala bohatého Američana a přijala jeho identitu. Vili se ptá PROČ. Zestárlá Colette popisuje, že se to stalo po porodu, kdy zjistila, že porodila esesáku Weissackerovi dceru. Modrooké blond'até nevinné stvoření.

Poslední scénou je svatba dcery Colette a syna Viliho. Teprve tehdy se vyrovnají se stíny minulosti.

PŘECE SE NAŠLI HRDINOVÉ, KTEŘÍ UNIKLI Z PEKLA SMRTI...

- vyhlazovací tábor Birkenau byl dostaven v dubnu 1942 prvním konvojem tisíce slovenských Židů, kteří většinou nepřežili
- ze 41 176 deportovaných Židů z Terezína se domů vrátilo pouze 2 538
- z 26 182 Slováků se domů vrátil mizivý zlomek
- 7. 4. 1944 se podařilo slovenským vězňům **Alfrédu Wetzlerovi** a **Waltru Rosenbergovi** uprchnout z tábora; světu tak poprvé odhalili pravdu o masovém vyvražďování Židů
- celkový počet obětí v táboře Osvětim/Birkenau se odhaduje na 1 100 000
- ve skladišti Kanada se v lednu 1945 našlo: 384 820 mužských obleků, 836 255 dámských šatů, 5525 párů dámských bot, 38 000 párů mužských bot a spousty brýlí, protézy a dětského oblečení

zdroj: Historical facts about Auschwitz – Birkenau

Režijní záměr a explikace - film Colette Milan Cieslar – režisér a scénárista

Holocaust, slovo skloňované, omílané a vzbuzující pocit, že již vše bylo řečeno, vysvětleno, natočeno. Tato kapitola dějin nemůže být zapomenuta právě tím, jak se vymkla lidskému rozumu a všem humánním principům. Koncentrační tábory stojí tak před námi jako evokace Dantova Pekla.

To je pro nás autory, Arnošta Lustiga a mě, výchozí filozofické téma. Osvětim a Birkenau, Peklo lidského rodu, místo, kde byly popřeny základní hodnoty civilizace vůbec a člověk jako lidský tvor byl pokoušen tak, jak nikdy od Stvoření světa.

Je téměř neznámé, že právě slovenští Židé přišli do Osvětimi před Čechy a právě prvních 600 a posléze dalších 3000 slovenských Židů museli dostavět nový sesterský vyhlazovací tábor Birkenau, v kterém také až na výjimky zahynuli. V dubnu 1944 se podařilo dvěma mladým slovenským vězňům Alfredu Wetzlerovi a Walteru Rosenbergovi (později známému jako Rudolf Vrba) z tábora smrti rafinovaně utéct a předat zástupcům Židovské rady v Žilině pravdivou zprávu o dění v Ovětimy/Birkenau. Zpráva pak byla předána Světovému Židovskému kongresu v Ženevě a Úřadu zvláštního vyšetřování ministerstva spravedlnosti USA.

Colette chce být filmem, návratem k prapůvodní formuli filmového díla. Poutavou, vzrušující diváckou formou přinést, zejména mladé generaci, napínavý příběh – ve své podstatě - jejich vrstevníků. Je to velký příběh o útěku za svobodou, ale zejména se silnou a bezprostřední katarzí z prožitého, viděného. Naším cílem, a mě jako režiséra hlavně, je podvědomě nenásilně zdůraznit nadčasové etické hodnoty, jako je síla lásky, svobody, osobní zodpovědnost za svůj život i nutnost bránit svou integritu za všech okolností.

Nechceme historický film nějak násilnit akčními “soudobými” prvky, nebo film obsadit akčními hrdiny a překrucovat tak historickou skutečnost. Naopak, cílem je silným, emotivním příběhem, oslovit soudobé publikum a chceme, jakkoliv se to zdá nemožné, aby se současné publikum ztotožnilo s ústřední dvojicí hrdinů a spoluprožilo napínavý, v pravdě historický thriller.

COLETTE www.colette-film.cz

Nezastíráme, že film - tím, že nechce být historickým dokumentem - ale fikcí, sestavenou z mozaiky skutečných, historicky doložených příběhů, musí být stylizován.

Z toho vyplývá můj důraz na magický realismus vyprávění, na stylizaci jednotlivých složek, jako je herecké obsazení, výtvarná stránka filmu, mise - en - scene, stylizace obrazu kamerou, střih, hudba.

Jako režisér chci vytvořit atmosféru koncentračního tábora tak, aby diváci prožili pocit svých hrdinů naléhavěji, než by se stalo při jakékoliv školní přednášce nebo i návštěvě memoriálu.

Chci, aby se diváci díky dokonalému výtvarnému provedení dekorací ocitli v Osvětimi.

Celý nejužší režijní štáb prošel stovky dostupných dokumentů, inspiroval se výpovědí účastníků i dokumentací na místě. Vlastní dekorace je barevně stylizována podle prostředí a scén, které se v nich odehrávají.

Herecké obsazení odráží národnostní složení tábora a národnostní směs hrdinů. Angažovali jsme kvalitní, charakterní herce z Česka, Slovenska, Polska, Německa i Francie. Důraz byl kladen na pravdivost hereckého projevu a celkového naturelu, schopnost filmovými, mimoverbálními prostředky vyjádřit ty nejjemnější a nejniternější pocity hrdinů.

Film se opírá o silný příběh, prožitý Arnoštem Lustigem, a scénář ho rozvrstvě do klasického Aristotelovského oblouku v pěti dramatických kapitolách s prologem a epilogem. Tuto dramatickou stavbu dramatu jsem se - jako režisér - snažil podtrhnout rytmem a vnitřním rytmem jednotlivých scén, kdy ke konci filmu, tak jak příběh spěje ke svobodě (nebo smrti?) a ukončení války, je vyprávěn zrychlujícím se tempem oproti začátku, kdy jsou hrdinové vhozeni do pekla Osvětimi a každý první a další den je nekonečný v poznané hrůze a uvědomění si souvislostí.

Kamera pod mistrovským dohledem Marka Jíchy se pohybuje na hraně desaturovaného, černobílého, až chladně modrého filmu v kontrastu s magickými, snovými pasážemi a horkým létem po válce. I vyprávěcí rámec, tedy prolog a epilog je výtvarně podobný filmu, tak jako si hrdina nese doživotní trauma s sebou.

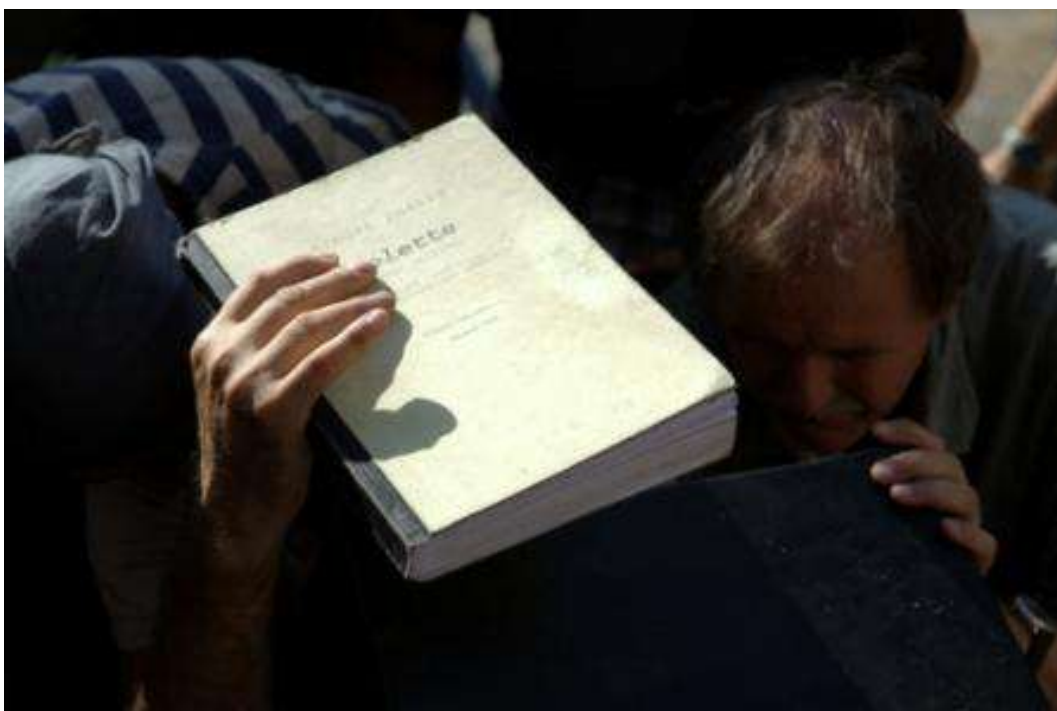
Film je vyprávěn z pozice hlavního hrdiny - Viliho a tím je také jasně formulována střihová a režijní dekapáž, neboť volba úhlů pohledu a jejich velikost musí korespondovat s vnitřním pohledem hrdiny. Jedině tím bude divák vtažen do vnitřního světa chlapce - dospívajícího muže. Hudba famózního světově respektovaného islandského skladatele Atliho Örvarssona emotivně akcentuje pocity a zmatek hrdinů, kteří se rozhodnou k tak riskantnímu činu.

Tímto filmem navazuji na své předchozí historické filmy a chci ukončit trilogii, započatou úspěšným filmem Pramen života a Krev zmizelého podle Vladimíra Kornera.

Právě v době, negace zpodobování vyšších mravních principů v úporné snaze komerčně zaujmout, si myslím, je nutné proti zmanipulovanému vkusu přinášet na plátna podívané s hlubším etickým dosahem a až šokující pravdou. Filmy jako Pianista, Předčítač či Habermannův mlýn dokázaly, že to není anachronismus.

Colette není jen další film o holocaustu, Colette je překrásný příběh!

Arnošt Lustig (1926 - 2011)

Arnošt Lustig patří mezi světoznámé spisovatele a jeho novela Colette se opírá o životní prožitek z koncentračního tábora a osobní znalost několika málo útěků z pekla Osvětimi. Autor, který byl nominován na Pulitzerovu cenu, spolu se scénáristou a režisérem Cieslarem ryze filmovými prostředky vyprávějí o síle lásky, o člověku v mezní situaci, o odvaze postavit se smrti a plánovat útěk z bezvýchodné situace.

Lustig se narodil v Praze, zde také vychodil obecnou školu a začal studovat na reálce, ze které však byl roku 1941 z rasového důvodu vyloučen, poté se vyučil krejčím. Pocházel z rodiny malého obchodníka. 13. listopadu 1942 byl poslán do Terezína a v průběhu války poznal i další dva koncentrační tábory, Osvětim a Buchenwald. V dubnu 1945 jako zázrakem uprchl z transportu smrti (z Buchenwaldu do Dachau) a ukrýval se až do konce války v Praze. Následkem holocaustu přišel téměř o celou svoji rodinu, což jej hluboce poznamenalo, a tak se jeho díla už od prvních povídkových souborů zabývají právě tematikou Židů a druhé světové války.

Po válce, v roce 1946, studoval na Vysoké škole politických a sociálních věd, začal přispívat do novin a časopisů. Roku 1948 odjel do Izraele jako zpravodaj Lidových novin v izraelsko-arabské válce, po návratu pracoval jako redaktor Československého rozhlasu, vedoucí kulturní rubriky týdeníku Mladého světa, byl i scenáristou Československého filmu (Barrandov): napsal mj. scénář podle své novely Modlitba pro Kateřinu Horovitzovou. V průběhu padesátých a šedesátých let vystřídal několik zaměstnání.

Po invazi vojsk Varšavské smlouvy v srpnu roku 1968 musel Československo opustit. Nejdříve emigroval do Jugoslávie, kde působil v záhřebském filmovém studiu, poté žil v Izraeli, v roce 1970 se usadil v USA, kde od roku 1973 přednášel film, literaturu a scenáristiku na Americké univerzitě ve Washingtonu. V roce 1978 byl na washingtonské American University jmenován profesorem. V roce 1995 se stal šéfredaktorem české verze časopisu Playboy, časopisu, pro který psal například Ian Flaming, Nabokov nebo Atwood. Zemřel 26. 2. 2011 v Praze.

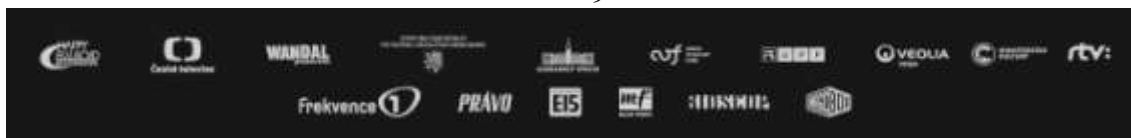
Zdroj: Wikipedie, http://cs.wikipedia.org/wiki/Arno%C5%A1t_Lustig

Milan Cieslar – producent, režisér, scénárista

Absolvoval produkci na Střední průmyslové škole filmové v Čimelicích a vystudoval režii na pražské FAMU (1979–1984), kterou ukončil diplomovou prací „Strach a napětí ve filmu“ a snímkem Mistr Bída (1984). Po vojenské prezenční službě nastoupil v roce 1986 do Filmového studia Barrandov, kde začínal jako pomocný režisér na filmech Věry Chytilové (Vlčí bouda, 1985) a Petra Tučka (Copak je to za vojáka..., 1987). Mezitím externě spolupracoval s Československou televizí, pro niž natočil například inscenaci Ruce, která roku 1987 získala na Mezinárodním televizním festivalu Zlatá Praha Cenu OIRT a Cenu Svazu českých dramatických umělců. Samostatně debutoval dobrodružným snímkem ze zákulisí dostihů Dynamit (1989). Roku 1993 založil vlastní produkční společnost Happy Celluloid.

Jeho zatím nejúspěšnějším snímkem je drama Der Lebensborn – Pramen života (2000), které kromě jiných cen získalo jednu nominaci na Českého lva za nejlepší scénář. Filmografie: Mistr Bída (Absolventský film FAMU, 1984), Dynamit (dobrodružný příběh z prostředí dostihů, 1989), Superdetektiv Klapp (dětský příběh – televizní film pro německého producenta, 1989), Někde je možná hezky (Looking for Lennon, celovečerní film – psychologický příběh muže, který nezapomněl na ideály Beatles, 1991), Jak chutná smrt (celovečerní film – kriminální příběh podle námětu Ladislava Mňačka, 1995), Markétin zvěřinec (televizní film podle knihy Ivana Klímy, 1997), Jablonoňová panna (televizní pohádka, 1999), Pramen života – Der Lebensborn (celovečerní film podle předlohy Vladimíra Kørnera, 2000), Černý slzy (televizní film, adaptace Romea a Julie W. Shakespeara, 2001), O Ječmínkovi (televizní pohádka na motivy moravské pověsti natočená v ostravském televizním studiu, 2002), Duše jako kaviár (celovečerní film – komedie ze současnosti, 2004), Krev zmizelého (celovečerní film podle původního scénáře Vladimíra Kørnera, 2005).

K filmu Colette dodává: „Tímto filmem navazuji na své předchozí historické filmy a chci ukončit trilogii, započatou úspěšným filmem Pramen života a Krev zmizelého podle Vladimíra Kørnera“.

Milan Cieslar – producent, režisér, scénárista

Jak vůbec vznikla myšlenka natočit film Colette?

V roce 2000 jsem byl pozván s filmem Lebensborn/Pramen života na festival do Palm Beach, kde byl hostem i Arnošt Lustig. Tam jsme se poprvé poznali. Mým zmiňovaným filmem byl Arnošt tak nadšený, že už tenkrát mi nabídl spolupráci, ke které došlo o pár let později, ale přáteli jsme se stali hned.

Jak se vám spolupracovalo s Arnoštem Lustigem?

S Arnoštem jsem spolupracoval už na adaptaci jeho skvělé knihy Krásné zelené oči. Arnošt měl dar člověka inspirovat, nadchnout a zároveň mu dát volnost i tvůrčí svobodu, jak uchopit jeho vrstevnatý příběh. Sám dobře věděl, že film je svébytná forma a proto chtěl po režisérovi, aby přišel se svou vizí dramatizace. Tak prý vznikaly i jeho slavné filmy ze šedesátých let. Proto i tentokrát chtěl, abych přišel se svou první verzí scénáře a po tom komentoval moje nápady. Takto vznikl právě i filmový scénář Krásné zelené oči, který bohužel nebyl realizován z titulu autorských práv, jež byly postoupeny do USA. Nakonec po několika letech jsem si mohl svobodně vybrat jakýkoliv jiný titul. Vybral jsem si Colette, a v té chvíli ani netušil, že je to jeho nejoblíbenější a nejosobnější kniha. Tak pomalu začal vznikat náš společný projekt Colette.

Co výběr herců? Jak probíhal, co bylo pro vás důležité a jak jste si vybral herce, podle jakého klíče?

Výběr herců byl dlouhý proces, neboť jsem tušil, že oni nesou jeho první poselství filmu k divákovi. Navíc jsem potřeboval francouzsky hovořící herečku, Němce a Čecha - alter ego Arnošta Lustiga, což bylo zavazující. Casting Weissackera byl obtížný v tom, že jsem nehledal herce jen pro negativní, zápornou roli, ale někoho, kdo měl určitou chlapeckou bezprostřednost, která tu roli umocňovala. Zároveň jsem tušil, že jako producent nemohu oslovit hvězdy, ale skutečně výjimečně talentované herce. Proto jsem osobně skautoval herce v Paříži, Bruselu, Berlíně, Mnichově a Praze téměř dva roky. Samozřejmě byly herecké a kamerové zkoušky, protože pro Erika Bouwera (Weissacker) to byla jeho první filmová role. Clémence mě přesvědčila už na prvním castingu na půdě Českého kulturního centra v Paříži, kam se dostavila. Obsazení Jiřího Mádla bylo i pro mě překvapivé. Byl totiž pro roli nejlepší.

Co bylo pro vás během natáčení nejnáročnější?

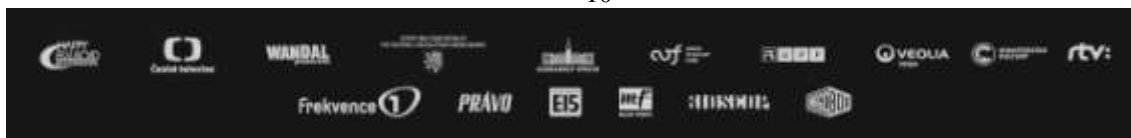
Určitě režírování tak emočně složitého příběhu v angličtině. Díky obsazení zahraničních herců, jsme komunikovali s Jiřím Mádlem i kameramanem anglicky. A zároveň natáčení v tomto jazyce, prvotní verze totiž byla anglická. To bylo pro mě novum.

Jak se vám spolupracovalo s Clémence Thioly a Jiřím Mádlem?

Oba dva jsou profesionálové, takže jsme měli čtené zkoušky, pak zkoušky v dekoraci před natáčením. Oba dva prostudovali dobové materiály k filmu tak, že sami dbali o detaily - třeba ke kostýmu, situaci. To režiséra potěší.

Jak došlo na spolupráci s Wandou Hrycovou?

Poslal jsem scénář s nabídkou role Fritze Andreji Hrycovi, který se stal upřímným fanouškem projektu, ještě v době, kdy byla jeho realizace v nedohlednu. Pak jsem se před ním zmínil, že hledám slovenského koproducenta. Za měsíc byla jeho dcera těhotná

a musela opustit manažerskou pozici v médiích. Scénář od otce ji zaujal natolik, že se rozhodla skloubit těhotenství s přípravou projektu a natáčení se svým mateřstvím. Jsem tomu moc vděčný, protože to byla ona, kdo také "propadl" scénáři Colette a moc mi pomohla s realizací projektu za slovenskou stranu.

Proč jste vybral hudebního skladatele Atliho Örvarssona a jak jste se o něm dozvěděl?

Chtěla tomu náhoda. Oslovil mě jeho agent George Christopoulos, jemuž se líbila prezentace projektu, a dal nás dohromady. Jakmile jsem uslyšel referenční skladby Atliho, tušil jsem, že někoho, jako je on, potřebujeme. Spolupráce s ním, i když pracuje pro Hollywood a větší produkce, byla skvělá. Pracoval naplno s obrovským entuziasmem a svěřil se mi, že poprvé cestoval do Prahy s lehkou obavou, jaký orchestr a sólisty mu tady nabídneme. Sám byl mile překvapen, když osobně dohlížel na nahrávku hudby. Při odjezdu mi děkoval za příležitost pracovat na takovém projektu, protože podle něj podobné příběhy se už v Los Angeles běžně netočí.

Jakým způsobem jste si vybíral další spolupracovníky?

Rád si volím spolupracovníky, které znám a kteří se osvědčili, když jsme zdolávali těžké úkoly, jako bylo třeba skloubení české krajiny s fantazií realizovanou na Islandu. Mluvím o pohádce Dešťová víla. Věděl jsem, že se mohu spolehnout třeba na výtvarníka filmu Vaška Nováka a jeho ženu Petru, kteří mě u Colette podrželi v té výtvarné a architektonické podobě, jež byla opravdu náročná, co se týká historické věrnosti a rozsáhlosti stavby.

Dozvěděl jste se během natáčení nebo při přípravě něco nového, co vám ve škole neřekli?

Při rešerších jsme objevovali mnoho nových detailů, které jsme skládali do mozaiky pravdy o Birkenau. Třeba historie přeživších vězňů Sonderkomanda (autoři Eric Friedler, Barbara Siebertová, Andreas Kilian) nebo svědectví Ericha Kulky, Shlomo Venezia to jsou filmové příběhy se vším všudy. Třeba historie útěku českého vězně Lederera je na samostatný film.

Co bylo pro vás během natáčení či jeho přípravě největším zážitkem (ať už v pozitivním nebo negativním slova smyslu)?

Asi návštěva paní Hnátové, sestry Arnošta Lustiga, která navštívila filmové dekorace během natáčení, a její pohnutí, když se najednou dostala znovu do reality Osvětimi. Byla to právě ona, komu jsme ukázali první hrubý sestřih a její reakce byla pro mě strašně důležitá. Hodinu nepromluvila pod dojmem toho sestřihu.

Jste i producentem filmu, bylo náročné sehnat peníze na financování a přispěli i soukromé subjekty?

Financovat tak rozsáhlý historický film je vždy nákladné a obtížné. Chci poděkovat všem partnerům, vedle České a Slovenské televize, oběma národním Fondům kinematografie a Programu podpory filmového průmyslu v ČR. Navíc si cením vstupu soukromých společností jako je Barrandov Studio a.s. a UPP, kteří opravdu podpořili náš film po té, co jsme se stáhli z Maďarska a Polska, kde jsme natáčení původně plánovali. Ukázalo se, že někdy může být širší koprodukce kontraproduktivní.

Proč bychom měli přijít do kina na film Colette?

Protože si to Arnošt Lustig zaslouží a navíc přinášíme zajímavý, strhující příběh na hraně historického, ale i akčního filmu pro nejširší publikum.

Clémence Thioly – Colette

Jak to všechno začalo? Musela jste na casting nebo vás Milan Cieslar oslovil přímo?

Musela jsem na casting v Paříži, na kterém byl přítomen i Milan.

Proč jste se rozhodla pro tuto roli?

Nádherná role, překrásný příběh, skvělý scénář!

Jaká byla spolupráce s Jiřím Mádlem?

Skvělá. Jasná. Snadná.

Jste i po skončení natáčení v kontaktu?

Ano, jsme. A nejen s Jiřím, ale i s německým hercem Ericem Bowerem. Byli jsme skutečně dobrý tým!

Jaká byla spolupráce s Milanem Cieslarem? Viděla

jste nějaké jeho předchozí filmy?

Spolupráce byla výborná. S Milanem se dobře spolupracuje, je velmi přátelský, klidný, precizní a záněcení pro věc. Potřebuji věřit režisérovi, zvláště při tomto typu filmu a charakteru role. A já věděla, cítila, že mohu. Do Colette jsem o Milanovi a jeho filmech neslyšela, ale po Colette jsem viděla všechny jeho filmy!

Které scény byly pro vás nejtěžší a proč?

Hodně z nich bylo emočně silných a ty jsou asi nejtěžší, protože se musíte absolutně soustředit a zaměřit se na ně, i když se několikrát musí opakovat. Moje úplně první scéna byla v posteli s nacistou Weissackerem – to pro moji postavu Colette byl opravdu těžký moment.

Čtla jste někdy knihu od Arnošta Lustiga?

Nikdy, objevila jsem ho až díky tomuto filmu.

Váš největší zážitek z natáčení?

Určitě setkávání se s mixem naprosto rozdílných lidí, herci z různých zemí, místní filmový tým... Velmi bohaté na zážitky, musím říct. Komparsisti – příjemní a trpěliví; vždyť všichni jsme pracovali pro jeden stejný příběh! Pokud chcete slyšet obecnou a všezahrnující definici, pak největším a skvělým zážitkem pro mne bylo celé natáčení.

Co si myslíte o Colette a Vilim ?

V jejich páru se odráží možná realita. Takových dvojic určitě existovalo mnoho. S láskou a odvahou, i když smrt na ně čekala doslova za dveřmi.

Dozvěděla jste se díky filmu něco, co vám ve škole neřekli?

Přečetla jsem nějaké knihy a články před natáčením, to ano. Ale do té doby jsem nikdy neslyšela například o Kanadě. Také si nevybavuji, že by nás učili o tak « dokonalé » nacistické organizaci. Určitě mnohem mnohem horší, než si pamatuji nebo jsem si dokázala vybavit z toho, co nám říkali ve škole.

Proč bychom měli přijít do kina na film Colette?

Dýchat a zažít pocit « milovat » s těmito krásnými postavami – Colette a Vilim. Budou vám připomínat, že navzdory všemu, naděje vítězí a je možná.

Jiří Mádl – Vili Feld

Jak to začalo? Přihlásil jste se do castingu nebo vás Milan Cieslar rovnou oslovil?

Milan mi volal až v konečné fázi castingu, kdy jsem věděl, že na něm byli snad všichni. Potěšilo mne, že se ozval, dorazil jsem a bylo to.

Proč jste se rozhodl pro tuto roli?

Nebylo nad čím váhat, ten scénář byl skvělý! Takové role nechodí každý den, ani každý rok. Navíc dle předlohy Arnošta Lustiga, opravdu nebylo co řešit.

Jak se vám spolupracovalo s Clémence Thioly (Colette)?

Byla skvělá. Bylo znát, jak moc je za tu roli vděčná. Vlastně jsem ani nevěděl, co je zač. Zažil jsem na castingu obě adeptky, obě byly skvělé. Milan má cit na výběr herců.

Jste spolu stále ve spojení?

Ne nějak moc, ale jsme. Strašně rád jsem jí teď po pár měsících znovu viděl na tiskovce.

Jak se vám spolupracovalo s Milanem Cieslarem, a setkali jste se na place poprvé?

S Milanem jsem dělal už Znamení Koně a vzhledem k tomu, že se točilo rok, troufám si říct, že se známe vcelku dobře. Je vždycky dost specifické, když točím s režisérem, který je zároveň autorem. Méně si do toho nechá *kecat*. To je případ Milana. Ale nikterak mě to nesvazuje, přizpůsobím se obojímu. Bylo příjemné s ním dělat, protože to opravdu stavěl na hercích a to je příjemné.

Jaká scéna, scény, byly pro vás nejnáročnější a proč?

Hrozně těžké bylo pohybovat se v dřevácích. Rád bych řekl nějakou emotivní scénu, ale dřeváky to všechno přebijí.

Četl jste nějakou knihu Arnošta Lustiga? Jakou?

Nečetl a vím, že bych měl. Začal jsem ale pořádně číst až před pěti lety a tak stále doháním povinnou četbu.

Co bylo pro vás během filmu největším zážitkem?

Rád jsem hrál s Clémence a s Ericem. Bylo to najednou trošku odjinud a mělo to vždycky náboj. Jinak, cokoli v tomto prostředí bylo zvláštní. Čas od času na nás atmosféra přeci jen dolehla.

Co si myslíte o Vilim Feldovi a o postavě Colette?

Jsou to úplně obyčejní lidé, jejichž jedinou, ale silnou motivací cokoli konat je láska a přežití. Nic víc nic méně.

Dozvěděl jste se díky filmu něco, co vám neřekli ve škole?

Něco málo, ale myslím, že povědomí o druhé světové válce je velké. Ten film není jenom o tom, je to přenositelný příběh lásky do jakéhokoli jiného místa a období v těžkých podmínkách. Děsivé na tom je, že zmiňované období je pořád úplně nedávno.

Proč bychom měli přijít na film Colette do kina?

Je to dobrý a poctivý film.

Andrej Hryc – kápo Fritz

Jak to začalo? Přihlásil jste se do castingu nebo vás Milan Cieslar rovnou oslovil?

Na castingy (zjevně k mojí škodě) zásadně nechodím. Asi před třemi lety mne pozvali do Prahy na premiéru Troškova filmu Čertova nevěsta. Na rautu po projekci jsem se potkal s Milanem Cieslarem, s nímž jsem před mnoha lety točil film Dynamit. Dlouho jsme se neviděli a tak při sklence vína slovo dalo slovo a Milan mi prozradil, že připravuje nový film. Pak se na mne zadíval a řekl, že by pro mne možná měl roli. Měl jsem radost a požádal ho o zaslání scénáře.

Proč jste se rozhodl pro tuto roli? Řeknete o ní něco?

Milan mi scénář poslal hned druhý den. Začal jsem ho číst asi kolem desáté večer, protože mne velmi zaujal, četl jsem ho s takovým nasazením, že jsem měl problém se od něj odtrhnout a dolít si i víno do sklenky, co stála přede mnou. Asi v jednu v noci jsem Milanovi zavolaal a řekl, že když ten film natočí tak, jak je napsaný scénář, může aspirovat na Oscara a že roli kápa Fritze okamžitě a s nadšením přijímám.

Nejsilnější zážitek z natáčení.

Musím se usmívat, když si vzpomenu, jak moje dcera Wanda, která je koproducentkou filmu, tři týdny po porodu pobíhala s malinkým synem v náručí po dekoracích osvětimského koncentráku na pražském Barrandově. Co silnějšího bych měl při tomto filmu zažít?

Jak se vám spolupracovalo s Jiřím Mádlem, byl vám asi nejbližší...?

Jirka je velmi talentovaný herec a to, že ho Cieslar obsadil, byla šťastná volba. Samozřejmě, že se mi s ním spolupracovalo výborně. Stejně jako se všemi dalšími skvělými herci, kteří ve filmu hrají.

Jste spolu stále ve spojení?

Herecké spojení tohoto druhu bývají věčná, nepotřebujeme si každý den volat.

Jak se vám spolupracovalo s Milanem Cieslarem, a setkali jste se na place poprvé?

Jak už jsem řekl, byl to můj druhý film s Milanem. Zpětně si uvědomuji, jak jsem velmi šťastný, že jsem šel na premiéru Troškova filmu...život je jen náhoda.

Jaká scéna, scény, byly pro vás nejnáročnější a proč?

Celá moje role je situovaná do prostředí koncentráku, jež člověka velmi ovlivní. Nakonec v celém mém – na různé problémy – bohatém životě vždy, když jsem řešil nějaký problém, kvůli kterému se jiní lidé strážejí, vzpomenu si na zoufalou situaci bezbranných lidí nahnaných do plynových komor. V porovnání s jejich situací, každá katastrofa mého života vypadá jako komediální skeč. Možná jen díky tomu jsem stále tady.

Čtli jste nějakou knihu Arnošta Lustiga? Jakou?

Měl jsem v životě to štěstí, že jsem se s Arnoštem osobně potkal. Přečetl jsem skoro všechny jeho knihy. Ta poslední "Tachles, Lustig" – jeho rozhovor s Karlem Hvizďalou – je moje osobní bible. Velmi mne inspirovala a určitě jen díky tomuto jeho „rozhovoru“ jsem dokázal napsat svojí autobiografii „Inventura“, která je už několik měsíců bestsellerem na Slovensku. V Čechách bude k dostání tuším koncem června.

Co bylo pro vás během filmu největším zážitkem?

Poděkování režisérem před celým štábem našeho filmu během dotočné.

Dozvěděl jste se díky filmu něco, co vám neřekli ve škole?

Ne, já jsem poválečná generace, ve které holocaust bezprostředně rezonoval. Nakonec, moje maminka byla Polka, podařilo se jí utéct z Varšavy 2- 3 dny před vypuknutím Varšavského povstání, jež skončilo masovým vyvražděním většiny obyvatel tohoto města.

Proč bychom měli přijít na film Colette do kina?

Je to dech beroucí romantický příběh lásky dvou mladých lidí uprostřed pekla koncentráku. Je to úplně jiný pohled na holocaust, než na který jsme byli dosud zvyklí a vzhledem k množícím se projevům neonacizmu křížem krážem přes celou Evropu, je potřebné hrůzu, na níž se tak jednoduše a lhostejně zapomíná, znovu připomínat.

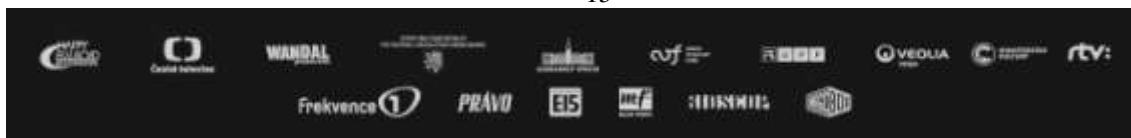
Eric Bouwer - velitel tábora Weissacker

Jak to začalo? Přihlásil jste se do castingu nebo vás Milan Cieslar rovnou oslovil?

Byl jsem přihlášen na casting a opravdu to nebylo snadné. Neznal jsem a neměl jsem k dispozici ani synopsi, ani scénář. Milan mi na místě dal 15 minut k přečtení pěti stran a pak jsem musel celý casting improvizovat.

Proč jste se rozhodl pro tuto roli?

Hrát nacistu Weissackera byla pro mne obrovská výzva, už jenom s ohledem na psychologii postavy. A také do té doby nehrál nikdy „špatného chlapce“

Jaké byla spolupráce s dalšími herci?

Měli jsme opravdu skvělý tým! Všichni byli výteční a zajímavý herci. Nejbližší vztah jsem si v průběhu natáčení vytvořil s Clémence Thioly, Kristinou Svarinskou a Jiřím Mádlem. Pokud se to dá vůbec – s ohledem na téma filmu - říct, tak jsme si natáčení opravdu užili.

Jste spolu stále v kontaktu?

Ano. Sice hodně pracujeme, ale snažíme se o to, co nejčastěji, jak je to možné.

Jaká byla spolupráce s Milanem Cieslarem? Viděl jste nějaké jeho filmy?

Bohužel ne. A shledávám to velmi zvláštním, že jsem se o něm nic nedoslechl a ani o jeho práci. Moje postava byla velmi obtížná a tak naše spolupráce byla velmi intenzivní. Oba jsme se chtěli, aby Weissacker nebyl černobílým. Například jsme se snažili vykreslit postavu Weissackera něco mezi agresivním a všehoschopným nacistou a mladým úředníkem....

Které scény byly pro vás nejobtížnější?

Určitě ty s Colette. Protože způsob, jakým je do ní Weissacker zamilovaný je velmi komplexní a zároveň rozporuplný, s ničím takovým jsem se dosud nesetkal.

Přečetl jste nějakou Lustigovu knihu?

Ano – Colette: dívka z Antverp a Krásné zelené oči.

A největší zážitek z natáčení?

Zjistit, jaké to je být špatným chlapcem po celou dobu natáčení. Moje uniforma, Židé, prostě všechno kolem mne bylo velmi reálné a silné.

Co si myslíte o své roli?

Weissacker je velmi inteligentní muž. A to je také důvod, proč je tak velmi nebezpečný. Je jako orel – všechno vidí, všechno ví. Na druhou stranu se také velmi obává a je smutný. Domnívám se, že cítí, že za všechno, co dělá, zaplatí. Je to bastard, ale také člověk.

Dozvěděl jste se díky filmu něco, co vám ve škole neřekli?

Jako herec se snažíte o naprosté poznání postavy, dostat se blíže a blíže k emocím. Na rozdíl od školy, kde pouze čtete knihy a mluvíte o tom. Jednoduše řečeno díky Colette jsem o něco více pochopil období nacizmu, národního socializmu.

Proč bychom měli přijít do kina na film Colette?

I když se o této době stále mluví a je to stále třeba, není mnoho knih ani filmů o nucené prostituci během druhé světové války.

Helena Dvořáková – kápo Kordula

Jak to začalo? Přihlásila jste se do castingu nebo vás Milan Cieslar rovnou oslovil?

Milan Cieslar mě oslovil po derniéře Faidry v Divadle v Dlouhé, kam přišel sám, aniž bych o tom věděla. Poté, co mi složil poklonu za skvělý herecký výkon, mi nabídl roli Korduly v připravovaném filmu. O to větší překvapení pro mě bylo, když mi sdělil, že mluvit se bude anglicky, neboť film má mezinárodní obsazení, a jestli by mi nevadilo být v jedné scéně nahá.

Proč jste se rozhodla pro tuto roli? Řeknete o ní něco?

Bez rozmýšlení jsem nabídku přijala. Jméno Arnošta Lustiga, mezinárodní obsazení, text v anglickém jazyce, to pro mě byla jasná výzva. Tušila jsem, že role kápa v koncentračním táboře, nebude patřit k těm sympatickým. Přesto mě právě tato role přiměla, abych se dozvěděla něco víc o osudu lidí, kteří dohlíželi na vězně, a kteří byli sami vězni. Společně s režisérem jsme vytvořili postavu Korduly jako marnivé, chtivé

bytosti, která ví, jak dostat to, co chce. Myslím, že jsem měla nejpestřejší garderobu ze všech. Ve filmu je však i místo, kde se ukáže hlubší citová rovina této postavy.

Nejsilnější zážitek z natáčení.

Vzpomínám na ticho a napětí, kdy nikdo z celého komparzu v táboře ani nedýchal, takových momentů bylo při natáčení mnoho. Představa skutečnosti té doby pro mě byla ochromující.

Jak se vám spolupracovalo s Clémence Thioly (Colette) a Andrejem Hrycem, byli vám asi nejbližší...?

S Clémence, s Erikem, Jirkou Mádlem, Kristínkou Svarinskou a dalšími jsme se velmi sblížili. Nejspíš proto na natáčení velmi ráda vzpomínám. Setkali jsme se i mimo natáčení a dodnes jsme v kontaktu. Všichni jsou to výborní herci, disciplinovaní, zodpovědní, bylo skvělé sledovat jejich výkony před kamerou.

Jste spolu stále ve spojení?

Těším se, že se na premiéře všichni opět setkáme. A jsem velmi zvědavá na film samotný.

Jak se vám spolupracovalo s Milanem Cieslarem, a setkali jste se na place poprvé?

S Milanem Cieslarem jsem kdysi měla spolupracovat, ale tenkrát to prostě nevyšlo. Tuším, že úplně poprvé jsem se o Milanovi dozvěděla, když jsem přišla na JAMU. Tenkrát *castoval* Pramen života. Domnívám se, že jsem byla příliš nezkušená na to, abych mohla točit, natož abych ztvárnila hlavní postavu. Milan má jasnou představu o tom jak má záběr vypadat, má respekt, a je autoritou pro celý štáb.

Jaká scéna, scény, byly pro vás nejnáročnější a proč?

Samozřejmě jsem se nejvíc ostýchala točit milostnou scénou s Colette. Avšak profesionalita přítomného štábu mě uklidnila do té míry, že jsem se mohla soustředit na hraní a neřešit to, že jsem nahoře bez. Podařilo se tak natočit intimní a velice silný filmový moment.

Četla jste nějakou knihu Arnošta Lustiga? Jakou?

Žádnou knihu Arnošta Lustiga jsem nepřečetla. Díky tomuto scénáři mám však docela dobrou představu o míře autorova vyprávění.

Co bylo pro vás během filmu největším zážitkem?

Největší a nejsilnější zážitek je pro mě to samé. Točilo se v bývalém dole v Mostě, a atmosféra byla velmi věrohodná. Když vidíte cihlové zdi, hromady kufrů a hader, lidi, co jsou vyhublí a špinaví, není vám z toho dvakrát dobře.

Dozvěděla jste se díky filmu něco, co vám neřekli ve škole?

Nevěděla jsem, že první koncentrační tábory vznikly v Africe. Do táborů byli původně posíláni odlišně politicky smýšlející jedinci nebo ti, které bylo dobré odstranit kvůli majetku. To se ovšem netýká tohoto filmu. Viděla jsem fotografie ze selekce, kde se po příjezdu do tábora rozdělávaly věci. Hodně jsem si všimla detailů, jako bylo oblečení, účesy žen, výrazu tváří. Do rukou se mi dostal i módní časopis z té doby.

Proč bychom měli přijít na film Colette do kina?

Neboť je to především příběh o víře přežít, o lásce, která je obrovským zdrojem energie vždy a všude. Kvůli skvělému scénáři, kvůli hereckým výkonům, kvůli odkazu historie, kvůli Arnoštovi Lustigovi.

Zuzana Mauréry – kápo

Jak to začalo? Přihlásila jste se do castingu nebo vás Milan Cieslar rovnou oslovil?

Oslovila mne slovenská koproducentka filmu a absolvovala jsem kamerové zkoušky s režisérem. Byl se podívat na představení v Divadle v Řeznické, kde jsem hrála jednu z hlavních rolí.

Proč jste se rozhodla pro tuto roli? Řeknete o ní něco?

Zaujala mne role polské basařky – kápa. Navíc měla vývojový oblouk, což nebývá typické pro postavy tohoto rozsahu. Ze začátku je jeví jako negativní postava, ale v konečném důsledku je velmi lidská.

Nejsilnější zážitek z natáčení.

Natáčeli jsme v opuštěných dolech, vůbec - celé prostředí exteriérů bylo fascinující. Skvělou práci odvedli i architekt a rekvizitáři. Kostýmy, ve kterých jsme hráli, nebyly nové. V rámci autenticity byly opravdu velmi obnošené. Doslova se z nich dala cítit „minulost“. Když jsem dostala boty, neměly téměř žádnou podrážku a já si pak představovala, že by to doopravdy bylo moje jediné obutí... Boty byly totiž v koncentráku jednou z nejdůležitějších věcí. Byla to jednoduchá rovnice, když nejsou, umřete.

Jak se vám spolupracovalo s Clémence Thioly (Colette), byla vám asi nejbližší...?

Velmi dobře, ale neměly jsme spolu tolik natáčecích dní, aby se z nás staly skutečné přítelkyně.

Jak se vám spolupracovalo s Milanem Cieslarem, a setkali jste se na place poprvé?

Opravdu jsme se setkali na place s Milanem poprvé, ale on tvrdí, že ne naposledy ☺.

Dozvěděla jste se díky filmu něco, co vám neřekli ve škole?

Člověk se stále učí.

Proč bychom měli přijít na film Colette do kina?

Protože takovýchto filmů není nikdy dost.

Atli Örvarsson - hudební skladatel

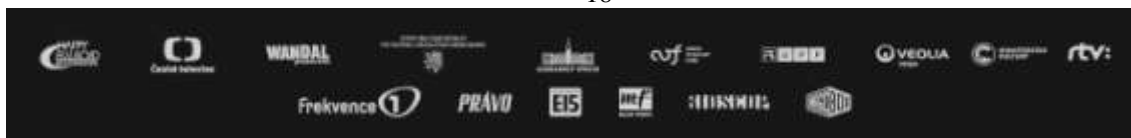
Island'an Atli Örvarsson je hudebním skladatelem, který dokáže zkomponovat famózní hudbu od historických románů po drama. Atli složil hudbu pro tak velké hollywoodské projekty jakými jsou třeba Piráti z Karibiku, Myšák Stuart little, dále v původních názvech: Angels and Demons, The Holiday, The Eagle, Vantage Point, Babylon A.D., Law and Order, Season of the Witch, The Mortal Instruments a další.

Jak to všechno začalo? Oslovil vás Milan Cieslar přímo?

Velmi jednoduše, Milan se spojil s mým evropským agentem.

Proč jste si vybral právě tento film? Byl pro vás první zkušeností s touto tematikou?

Ano, bylo to úplně poprvé, co jsem skládal hudbu pro film s tímto námětem. Viděl jsem snad všechny filmy a dokumenty o holocaustu. Co mne však táhlo k tomuto příběhu nejvíce, bylo jeho téma. Je to v podstatě milostný příběh, který se odehrává v místě, kde je peklo na Zemi. Byl to právě protiklad světla a tmy, který mě fascinoval.

Jaká byla spolupráce s Milanem Cieslarem? Viděl jste některý z jeho předchozích filmů?

Nikdy jsem neviděl žádné Milanovo dílo. I když od té doby jsem viděl pohádku Dešťová víla, kterou natáčel v mé vlasti Islandu a jež jsem si opravdu celou užil! Práce s ním byla radost. Největší výzvou bylo napsat správné hudební motivy, zejména milostné téma a téma židovské tragédie - holocaustu. Poté už jsem měl více méně jeho naprostou důvěru a nechal mne jednoduše dělat mojí práci.

Jste s ním stále ve spojení?

Ano, pořád. Nyní už jsme blízkými přáteli.

Bylo pro vás obtížné psát hudbu na toto téma a proč?

Nenazýval bych to obtížným, ale musel jsem „sáhnout“ opravdu hluboko, abych našel vhodný motiv k příběhu plnému emocí a tragédie. Jedním z největších důvodů, proč jsem skutečně toužil napsat hudbu k tomuto filmu bylo, že jsem ještě nikdy nepracoval na opravdovém milostném příběhu, ke kterému byla navíc přidán rozměr obrovské tragédie, což byl v důsledku velmi motivující prvek a o to více náročný a zodpovědný úkol.

Četl jste něco od Arnošta Lustiga?

Bohužel ne.

Byl jste osobně přítomen během natáčení? Skládáte hudbu na konkrétní scény, nebo jak to vůbec chodí?

Nebyl jsem se podívat na natáčení, domluvili jsme se až poté. Začínám nejprve psát motivy, a když už je finální střih, začnu je dávat dohromady s konkrétními scénami.

Dozvěděl jste se díky Colette něco nového, co vám ve škole neřekli?

Opravdu mne velmi překvapila velikost koncentračního tábora Osvětim – Birkenau. Pochopil jsem, že v daném okamžiku tam nuceně bylo a pracovalo až 100 000 lidí!

Proč by měli lidé přijít do kina na film Colette?

Je nesmírně důležité připomínat lidem horory, které se odehrávaly v koncentračních táborech během 2. světové války a devastující následky nenávisti a extremismu.

Nicméně Colette je také současně velmi povznášejícím příběhem lásky. Přidejte si k tomu výborné herecké výkony, velmi strhující prostředí a speciální efekty – bude to velmi obohacující zkušenost pro diváky ve všech směrech.

Wanda Adamík Hrycová – producentka

Cítím se velmi poctěna, že se podílím na vzniku takového projektu, jako je film Colette. Když se mi dostal do rukou scénář Milana Cieslara, který velmi blízce spolupracoval s Arnoštem Lustigem, okamžitě jsem věděla, že je to příběh, jež si zaslouží být zfilmován. Po dvou letech intenzivní práce jsme to dokázali. Věříme, že náš film zaujme všechny diváky napříč generacemi a svět si připomene, co by nikdy nemělo být zapomenuto.

Jak vůbec vznikla myšlenka natočit film Colette?

Scénář Colette se mi dostal do ruky díky mému otci, jemuž Milan Cieslar nabídl roli kápa Fritze. Jsem zvyklá číst scénáře filmů, v nichž má otec hrát, a Colette jsem doslova zhltna

na posezení. Jejich příběh mne okamžitě dostal, a když jsem se dozvěděla, že Milan hledá slovenského koproducenta, neváhala jsem ani minutu a zavolala mu.

Jak se vám spolupracovalo s Milanem Cieslarem a jak k ní vůbec došlo? Byla to vaše první spolupráce?

Milana jsem před tím osobně neznala, musím přiznat, že jsme si okamžitě sedli. Od začátku mezi námi probíhal tvořivý dialog. Velmi jsem ocenila, že mne přijal jako rovnocenného partnera, přestože je mnohem zkušenější. Nebránil se debatě, byl otevřený nápadům a mnohdy akceptoval i moje návrhy.

Co bylo pro vás během natáčení nejnáročnější?

Scénář se mi dostal do rukou, když jsem byla v prvních měsících těhotenství. Celé jsem ho proseděla v autě s pomalu rostoucím břichem mezi Prahou, Bratislavou a Budapeští. Tehdy jsme si ještě mysleli, že budeme část filmu natáčet v Maďarsku. Nakonec jsme začínali v Bratislavě. Z porodního sálu jsem ještě řešila smlouvy a dávala pokyn produkci. První natáčecí den jsem už běhala po place omotaná šátkem, v němž spal můj čerstvě narozený syn.

Jakým způsobem jste si vybírala další spolupracovníky?

Osobně jsem byla zodpovědná za natáčení na Slovensku, kde jsme během dvou dní, byli v sedmi lokacích, přičemž v některých jsme měli padesáti členné komparsy včetně malých dětí. Spolehliví lidé, kvalitní příprava a stoprocentní logistika byli absolutní nevyhnutelností.

Dozvěděla jste se během natáčení nebo při jeho přípravě něco nového, co vám ve škole neřekli?

Přestože jsme přečetla hodně knih o holocaustu, viděla nesčetně filmů a osobně navštívila Osvětim/Birkenau, až díky Colette od Lustiga jsem pochopila, jak vypadal každodenní život vězňů za zdmi koncentráku. Colette přináší jedinečnou sondu do prostředí, ve kterém kůrka chleba má větší cenu než zlato a diamanty a častokrát i lidský život.

Co bylo pro vás během natáčení či jeho přípravě největším zážitkem (ať už v pozitivním nebo negativním slova smyslu)?

Mně se bude Colette navždy spojovat s narozením mého dítěte.

Jste i producentem filmu, bylo náročné sehnat peníze na financování a přispěli i soukromé subjekty?

Zafinancovat tak náročný projekt jako Colette nebylo skutečně jednoduché. Podařilo se to jenom díky našim partnerům koproducentům a příspěvkům z Národních filmových fondů. Jsme velmi vděční i Audiovizuálnímu fondu, který ze svého skromného rozpočtu přidělil Colette největší dotaci, jež byla kdy přidělena minoritní produkci.

Proč bychom měli přijít do kina na film Colette?

Ukáže vám příběh o lásce dvou mladých lidí, která je tak silná, že překoná i ty nejstrašnější překážky.

Ján Kocman – kostýmní výtvarník

Jak vůbec vaše spolupráce s Milanem Cieslarem na filmu Colette začala?

Jako obvykle, oslovením, které přišlo od slovenského koprodukčního partnera.

Jak se vám s ním spolupracovalo?

Velmi dobře. Byl filmem naprosto posedlý a dokázal odpovědět, téměř na cokoliv jsem se zeptal. A když něco nevěděl, vyvinul maximální úsilí, aby odpověď našel. Zároveň se snažil o příjemnou atmosféru při práci. Podobným způsobem jsem se snažil přistupovat k práci i já.

Co všechno musí udělat kostýmní výtvarník a co potřebuje, aby dokázal vytvořit oblečení pro film z druhé světové války?

Na tuto otázku je jen jedna odpověď: měl by udělat maximum.

S kým jste spolupracoval na jejich tvorbě?

Měl jsem k dispozici poradce pro uniformy. Také nám velmi pomohl fundus v Polsku a firma, jež se specializuje na uniformy. Se zbytkem jsem si musel poradit sám, ale to patří k profesi.

Museli jste být přítomni na natáčení a proč?

Samozřejmě, zejména při masových scénách to asi jinak nejde. Měl jsem však tým dobrých asistentů, na něž jsem se mohl spolehnout v případě, že bych tam nebyl.

Co bylo pro vás během natáčení nejnáročnější?

Asi zmiňované masové scény, kdy bylo potřeba koordinovat a držet v hlavě stovky kostýmů, jejich barevné ladění a kombinace.

Jak se vám spolupracovalo s Clémence Thioly a Jiřím Mádlem?

Přiznám se, že mám rád, když herec aktivně a konstruktivně vstupuje do tvořivého dialogu. Rád reaguji na jejich impulsy, s Clémence to bylo také tak. Měla nastudovanou svojí roli do nejmenšího detailu a přistupovala ke své profesi s velkou pokorou. Někdy se stávalo, že „kradla“ z kostýmů kolegyně, protože přišla na to, že by se její postavě hodilo něco „vypůjčeného“ od jiných. Jak jen to šlo, vyhověl jsem jí rád. Každé ráno přicházela s dobrou náladou a úsměvem, že miluje svoje kostýmy v tomto filmu. Hodně jsme se spolu nasmáli a její zvonivý smích mi bude určitě chybět. Miluju, když se ženy smějí. A ještě musím dodat, že Clémence velmi dobře vaří a já jsem vděčný strávník.

Co se týká Jirky, očekával jsem, že přijde něco „nezkrotitelného“. Naopak, překvapil mne svojí disciplínou a profesionalitou. U scén natáčených v Bratislavě jsem si uvědomil, jak skvěle umí hrát, třeba jen nepatrným pohybem oka.

Dozvěděli jste se během natáčení nebo při přípravě něco nového, co vám ve škole neřekli?

Samozřejmě. Bylo toho hodně, protože i když mnohé věci – třeba o koncentračních táborech jsou známé – když se do tématu ponoříte a studujete ho důsledně, poznání je pak opravdu šokující.

S každým novým projektem se něco dozvídám a v tom následujícím se snažím vyvarovat předchozích chyb.

Proč bychom měli přijít do kina na film Colette?

Dobrá otázka, ale jak na ní odpovědět, aby to nebylo klišé? Když se mi dostal do rukou scénář Colette, snažil jsem se udělat maximum, abych se mohl na projektu podílet.

Domnívám se, že obsahuje jednu věc, kterou postrádají podobné typy filmů a to je téma pokory a odpuštění.

Petr Tichý - generální ředitel, Barrandov Studio a.s.

Jak vůbec vaše spolupráce s Milanem Cieslarem na filmu Colette začala?

Barrandov Studio pravidelně spolupracuje s českými filmaři, tím spíše pokud přicházejí s mezinárodními projekty. Do vybraných českých filmů vstupujeme jako koproducenti, nebo českým tvůrcům nabízíme velmi zvýhodněné podmínky spolupráce, pokud zpracovávají téma, které nás zaujme. Barrandov Studio jako koproducent stojí i u tohoto snímku, jenž spojuje silné téma, dobový žánr, s vynikajícím řemeslným a uměleckým zpracováním. Branami barrandovských ateliérů ostatně prošla doposud většina českých i československých filmů, reflektujících jednu z tragických kapitol našich dějin.

Jak se vám s ním a jeho týmem spolupracovalo?

Spolupráce s profesionály je vždy skvělá. Pro rozvoj a další směřování českého filmu obecně je potom důležité, když se daří především spolupráce na mezinárodní úrovni, což je i vynikající případ filmu Colette. Barrandov disponuje zázemím a řemeslnými dovednostmi pro natáčení podobných příběhů, naši pracovníci patří k evropské špičce. A právě mezinárodní spolupráci vidím jako zásadní faktor pro budoucnost naší vlastní filmařské tradice.

Jaká byla v realizaci filmu Colette role barrandovského Fundusu kostýmů a rekvizit?

U dobového příběhu je kostýmní a rekvizitní výprava nevyhnutelná. Na natáčení tak šlo z našich skladů na čtyři sta kostýmních kompletů, drobných rekvizit jsme půjčovali více než osm tisíc kusů. Barrandov je díky rozsahu svého inventáře častým cílem výtvarníků při práci na filmech z válečného období. Půjčují se civilní oděvy, vojenské uniformy a v případě Colette výrazně také vězeňské mundúry. Bez zajímavosti jistě není, že velká část zapůjčeného inventáře si již v minulosti zahrála i v mezinárodních projektech, například v Hartově válce nebo v Edith Piaf.

Barrandov Studio se výrazně podílelo i na stavbě dekorací pro tento projekt. Jak náročná byla dekorace koncentračního tábora na exteriérovém pozemku Vašeho studia?

Na stavbě této dekorace od poloviny července loňského roku do začátku září pracovalo denně mezi čtyřiceti až šedesáti barrandovskými řemeslníky, kteří na ní včetně podzimní likvidace strávili přibližně třináct tisíc hodin práce. Dekorace části koncentračního tábora nepatřila bezesporu k největším, které kdy stály na barrandovském exteriérovém pozemku, přesto spolykala namátkou na 100 kubických metrů dřeva.

Proč bychom měli přijít do kina na film Colette?

Lidské utrpení nesmí být zapomínáno, ani zpochybňováno. Snímek Colette nahlíží palčivé téma skrze niterný prožitek mezilidských vztahů, jak to ve svém literárním díle uměl právě Arnošt Lustig vždy bravurně zachytit. Osobně věřím, že i náš podíl na výpravě tohoto filmu přispěje k výslednému diváckému zážitku.

COLETTE www.colette-film.cz
Název: Chystám se přežít všechny padouchy
Zdroj: Lidové noviny
Datum: 11. 12. 1999
Str.: 11
Rubrika: Horizont
Autor: David Stecher

Chystám se přežít všechny padouchy

V Praze se během podzimu uskutečnilo několik významných akcí, které připomněly holocaust. Zúčastnil se jich i Rudolf Vrba, muž, kterému se podařilo utéci z Osvětimi.

LN: Na začátku září se zde konala 12. světová konference dětí, které přežily holocaust. Jaký mají podle vás podobná setkání přínos?

Určitě velký. Během holocaustu zahynulo jeden a půl milionu dětí a je velmi dobře, když se ta hrstka, co přežila, může setkat a společně pohovořit. Víte, když mě deportovali do Osvětimi, už jsem nebyl žádné dítě, a tak jsem se na konferenci snažil podle svých osobních zkušeností popsat tu hroznou dobu velkého temna tzv. Slovenského státu, v jehož čele stál, oděn do kněžského roucha, prezident Tiso, který dával tyto lidi deportovat. A k němu se připojili i všichni slovenští biskupové.

LN: Vylíčil jste zajímavý příběh, jak se Židovské dítě mohlo zachránit...

Za slovenského klerikálního režimu mohlo přežít jenom takové Židovské dítě, jehož otec byl prokazatelně zloděj. Uvedl jsem příklad, kdy byli při odjezdu lidi vytaženi z transportu s dítětem, protože otec byl obviněn z krádeže. To je výsměch etice. Poselství, které je možno nést do příštího tisíciletí, je velmi jednoduché: "Nedívejte se na to, co lidé hlásají, ale na to, co dělají."

LN: Vaše kniha Utekl jsem z Osvětimi zaznamenala v Česku velký úspěch. Navíc v prestižní anketě LN o knihu roku skončila na třetím místě. Potěšilo vás to?

To víte, že ano! Velice si vážím toho, že zde byla má kniha pochopena a je o ni takový zájem. Když tu po 35 letech konečně vyšla, novináři se mě ptali, jak vnímám skutečnost, že se na její vydání muselo tak dlouho čekat a že knížka, jež vyšla v Anglii, Kanadě, Holandsku či v Německu (dokonce několikrát), tady vychází až teď. Odpověděl jsem jim, že znám jednoho pána z Nazaretu, který je celkem známý a uznávaný po celém světě, ale ne doma, a na uznání čeká už dva tisíce let... Co je proti tomu nějakých třicet pět let!

LN: Kniha vyšla loni také v Izraeli. Je pravda, že to bylo první vydání?

Ano, je to přesně tak. Kniha vyšla v Haifě v hebrejském jazyce, vydal ji University Press. A při té příležitosti mi dali čestný doktorát. Je také pravda, že nikdy předtím v Izraeli nevyšla.

LN: Je celkem pochopitelné, proč vaše kniha vyšla tak opožděně v ČR, ale z jakého důvodu nebyla vydána dříve ani v Izraeli?

Nejspíš jsem v ní nepsal to, co bylo tradiční. Každopádně jsem rád, že v Izraeli konečně vyšla a tady též.

LN: Kde vznikl impuls ten příběh sepsat?

Už jsem žil v Anglii a stále jsem přemýšlel, jak by šlo anglickému publiku, které o "tom" málo vědělo, událost podat. V podstatě mne k psaní opravdu podnítil mlíkař, jak o tom píšu v předmluvě. A jak to napsat, aby kniha neměla dva tisíce stran, ale ani dvacet, jsem přemýšlel skoro dvacet let. Snažil jsem se psát, aby to bylo čitelné, a hlavně aby tomu rozuměla mládež.

LN: Politické změny umožnily, že otázka holocaustu u nás konečně není tabu. Je to velká změna proti dřívějšíku?

Změna tu samozřejmě je, protože za dob komunismu se o holocaustu nehovořilo vůbec. Mluvilo se jenom o československých odbojářích, např. o Fučíkovi a mnoha jeho spolupracovnících, které jsem mimochodem dobře znal z Osvětimi. Např. dr. Miloše Nedvěda, který byl zetěm pozdějšího ministra Nejedlého. Ale takových byla jen hrstka. Kdežto Židovských dětí, které v koncentračních táborech povraždili, byly tisíce, ale hovořit o tom bylo tabu. Ty děti umřely a nikdo se jich neptal,

COLETTE

www.colette-film.cz

zdali se jim chtělo umírat, neměly vůbec žádnou volbu. A o tom se vůbec nemluvilo. Proti dřívější době posun vidím, ale ne tak velký, jak bych si představoval.

LN: Myslíte si tedy, že by se u nás o holocaustu mělo mluvit více?

Ano! Já vidím, že se o tom trošku mluví, ale mělo by to být v daleko větší míře.

LN: Dobře, ale vždyť jenom během posledních dvou měsíců tu proběhlo několik akcí souvisejících s holocaustem včetně konference s názvem Fenomén holocaust. To přece není málo?

Máte pravdu, ale nezapomínejte, že v Praze existuje např. pomník poprav 27 českých pánů na Staroměstském náměstí, nemáme tady ovšem žádný pomník těch tisíců pražských dětí, které byly Židovského vyznání, anebo taky nebyly, ale považovali je za Židy kvůli nějakým pochybným rasovým teoriím. V Osvětimi se spousta věcí týkala československých dějin. Jako další příklad vám můžu uvést vyvraždění tzv. rodinného tábora 7. března 1943. To byla největší hromadná poprava českých občanů v historii. O těchto věcech se tady moc nemluví a myslím si, že je to špatně.

LN: Jaký máte názor na projev německého spisovatele Martina Walsera, který vloni ve Frankfurtu při udělení výroční ceny německých knihkupců prohlásil, že "Osvětim se nehodí k tomu, aby se změnila v jakousi hrozebnou rutinu, zastráňovací prostředek kdykoli použitelný, v morální kyj nebo i jen v pouhé povinné cvičení"?

Řeknu vám svůj názor. Já si nemyslím, že holocaust je částí Židovské historie, protože ani nevíme, kdo vlastně Židé jsou. Někteří říkají, že je to národ, jiní zase, že je to rasa, další, že to je náboženství, někdo tvrdí, že kasta, a někteří dokonce prohlašují, že to vlastně nic není, jenom nějaká obdoba Rotary klubu. Jenže za války bylo úplně jedno, ke které té kategorii jste se hlásil, protože rozsudkem byla smrt. Když mne před dvěma lety pozvali na univerzitu v Berlíně, abych mluvil o holocaustu, tak se mne jeden student zeptal, proč o holocaustu mluví, zdali mám nějakou vnitřní potřebu o něm mluvit, a jestli mi tedy on neslouží jako psychiatr.

LN: Co jste mu odpověděl?

Vysvětlil jsem mu, že o tom hovořím proto, že je to nedělitelná část německé historie. A protože jsem byl pozván učit na německou univerzitu a učím její studenty část německé historie, která jim není dost známá, považuji za užitečné, aby svoji vlastní historii znali.

LN: Nesouhlasíte tedy s názorem spisovatele Walsera? Ptám se proto, že v Německu je opravdu v televizi, rádiu a mnoha dalších médiích skoro každý den něco o holocaustu.

Nesouhlasím. Názor spisovatele Walsera, že se o holocaustu až moc a stále mluví, je něco podobného, jako kdybych řekl, že už se nemá psát a mluvit o Napoleonovi, Bismarckovi nebo o bitvě u Waterloo. Myslím si tedy, že se o holocaustu hovořit má, protože je to nedělitelná součást německé historie, a pokud bude německá historie existovat, bude to její nedělitelná část. To se prostě smazat nedá. Můžeme se snažit změnit budoucnost, ale nesnažme se změnit minulost. To považuji za důležité.

LN: Jste znám svými výhradami k filmu Schindlerův seznam a jeho režiséru Spielbergovi. Proč? Víte, já jsem řekl, že ty scény z filmu odehrávající se v táboře by proběhly úplně jinak. Například ta, jak tam velitel tábora zastřelí stavební inženýrku. Nejdřív by jí dali do huby kus uhlí, pak by ji honili kolem dvora, no a teprve potom by ji dobili nějakým klackem. Jenže pan Spielberg je obchodník a tohle se do obchodu nehodí, protože on myslí nejen na to, co bylo v minulosti, ale též na to, jaké zisky může udělat v budoucnosti. A proto se mi ten film nelíbí. Vychovatelský přístup pana Spielberga k minulosti i budoucnosti se mi nelíbí, protože ta úroveň je vskutku primitivní. Rád bych ovšem zdůraznil, že já vím něco o holocaustu, ale nevím toho moc o tajnostech hollywoodského filmu.

LN: Nesouhlasíte tedy ani s jeho nadací, která zaznamenává svědectví těch, kteří přežili šoa? To snad má velký význam z hlediska studie Alzheimerovy nemoci, když se to dělá po více než padesáti letech... Bylo potřeba věnovat se tomu po válce, a ne až teď.

LN: A proč si myslíte, že se to nedělalo po válce?

Jak jsem uvedl na začátku své knížky, po válce prostě bylo tohle téma všeobecně tabu.

COLETTE www.colette-film.cz

LN: Jak to, že nyní to najednou tabu není?

Jelikož mnozí z těch, kteří se toho přímo zúčastnili, už tady nejsou, a tím pádem se jich nemusíte bát.

LN: Koho?

Všech těch, kteří neměli zájem na tom, aby lidé poznali plnou pravdu.

LN: A kdyby se vás někdo zeptal, proč neměli zájem, co byste mu odpověděl?

Aby si přečetl moji knihu.

LN: Poslední dobou je velmi aktuální otázka odškodnění...

Kdyby mělo Německo odškodnit podle civilního práva, např. amerického, všechny oběti holocaustu, asi by příštích deset tisíc let bylo nejchudší zemí světa, proti níž by i Somálsko bylo bohaté... Každopádně symbolicky má odškodnění velký význam. Když vám někdo zabije rodiče a ukradne majetek a pak vám za to všechno zaplatí třeba dvě stě dolarů, tak alespoň přiznal vinu. Z tohoto hlediska to má velký význam. Ale jinak mne tahle otázka nezajímá, protože nejsem finanční odborník.

LN: Máte ambici napsat ještě další knihu?

Napsal jsem řadu článků o holocaustu, ale ne ve smyslu beletristickém, nýbrž jako studie. Vyšly v němčině i angličtině na různých univerzitách v Evropě i v Americe.

LN: Co plánujete do příštího tisíciletí?

Přežít všechny padouchy!

David Stecher